

да зарадва всѣко дете, а твоитѣ рѣце сж пълни съ детска радостъ! . . Радвай се и ти! . .

— Тѣ не сж за мене, — отвърна презъ сълзи детето.
— Азъ трѣбва да ги продамъ, за да купя хлѣбъ. . .

Сждба!

И дветѣ рѣце на това дете бѣха пълни съ много, много детска радостъ, но то трѣбваше да я продаде, за да се сдобие съ една малка искрица отъ радостъ — кжсче хлѣбъ. . .

Хр. Цанковъ—Дерижанъ

Малъкъ Съчко съ черъ калпакъ
тича лудо по полята
и пилѣе изъ торбата
на вихрушки едъръ снѣгъ.

Стига, Съчко, си лудѣлъ!
Конникъ се къмъ село връща,
губи пжтя си къмъ кжщи
въ тоя снѣженъ вихръ бѣлъ!

—И-ху-ху! — Вѣй Съчко вредъ
въ снѣгъ затрупа кжща бедна,
ала въ мигъ се спрѣ, погледна
презъ прозорче цѣло въ ледъ.

Тамъ край огънь догорѣлъ
синъ и майка въ тъмнината
слушатъ, иде ли бащата . . .
Сгига, Съчко лудъ си, вѣлъ!

Стига, милостивъ бжди!
Въ страхъ се взира вънъ детето
въ майка си се свира клето
и сълзи безъ шумъ реди.

Гледа Съчко: — Не ме щатъ!
Нѣщо трепна му въ душата,
въ мигъ нарами си торбата
и пое на дългъ пжтъ.

Стана тихо, топло вредъ,
конникътъ пристигна въ кжщи.
Баба Марта се завръща
при децата въ тоя свѣтъ.

Лжчезаръ Станчевъ